

SEREEN

“Is het water een beetje lekker?” vraag ik. Anna wacht even met haar reactie. “Geen idee. Nog niet geproefd,” zegt ze. We barsten tegelijk in lachen uit. Anna’s humor is te droog voor woorden, maar ik kan er wel om lachen. Ze is mijn beste vriendin en ik ken haar al vier jaar. Ze steunt me door dik en dun en dat waardeer ik. “Je kan dit. Ik heb vertrouwen in je, Nouran.” Ze kijkt me geruststellend aan. Ik kijk naar het water. Het is verschrikkelijk heet en er zijn veel mensen. Vroeger droomde ik er niet van dit ooit nog eens te zullen doen. Toen ik tien was, verdronk ik bijna in het zwembad. Sindsdien durf ik niet meer. Ik heb weleens gepootjebaad in ondiepe baden, maar dat is natuurlijk wat anders dan zwemmen. “Laten we gaan.” Ik heb er zin in en ook weer niet. Als ik mijn jurk uitdoe, voel ik me extra kwetsbaar tegenover Anna. Haar badpak is geel, de mijne is koraalroze. “Op jouw tempo,” zegt Anna als we met onze voeten in het water staan. Ik heb de neiging om eruit te springen, maar Anna houdt mijn hand vast. Ze lacht naar me en ik lach terug. Ik doe een stap vooruit, daarna nog een. Een kind kijkt me vragend aan. Ik moet lachen en leg uit dat het mijn eerste keer is. Als ik nog een stap doe, voel ik zeewier. Ik gil het uit. “What the fuck was dat?!”

“Dat zijn gewoon plantjes, niks ergs aan.” Anna lacht. “Je doet het gewoon. Ik ben zo trots op je. Echt.” We lopen samen op, hand in hand, tot het water aan mijn knieën komt. Ik lach en spetter haar nat. “Wil je drijven?” “Dat is goed,” zeg ik. Ik hurk neer in het water en draai me voorzichtig om. Anna houdt haar hand tegen mijn rug om me te helpen drijven. Zodra mijn lichaam in lijn is met het water, voel ik tranen. Ik zie ook tranen in Anna’s ogen. Ze haalt langzaam haar hand van mijn rug. Ik drijf. Ik had niet gedacht dat het water me nog zo zou kunnen raken, maar dat doet het wel. Het voelt sereen. Ik sluit mijn ogen en vergeet alles om mij heen.

Beeld: Luc Schol